BONDIA

ANTONI BASSAS

DIRECTOR AUDIOVISUAL

El gran canvi d'aquesta setmana

Al final ha passat el que els partits del *no* van negar que passaria: el 27-S és plebiscitari. Només cal sentir-los fent campanya per concloure que tenen clar que diumenge hi ha un plebiscit. I com a conseqüència, s'ha produït un fenomen sense precedents en la història contemporània d'Espanya: polítics, financers, eclesiàstics, intel·lectuals, tothom, ha hagut d'argumentar (és un dir) imaginant que la independència de Catalunya és una possibilitat. Ja han interioritzat que diumenge les urnes poden anar per aquí. I després de l'autogol de Rajoy amb els passaports, han entès que cap català no perdrà la nacionalitat espanyola si no la vol perdre. I que no hi haurà *corralito*. Alguna cosa ha canviat aquesta setmana. I més que pot canviar diumenge.

L'EDITORIAL

Atac injustificable a les entitats socials catalanes

La pretensió del govern de l'Estat, tal com avancem avui a l'ARA, de concentrar els ajuts socials de l'IRPF només en les entitats d'àmbit estatal i, per tant, de marginar les que actuïn en una part del territori, només es pot explicar des d'una obcecació homogeneïtzadora. No respon a la realitat plural i territorialitzada de l'acció d'ajut social, oblida el principi de proximitat –tan bàsic en aquest terreny– i suposa a la pràctica perjudicar la feina de moltes petites entitats. El reial decret que prepara el govern Rajoy, a més, vulnera la Constitució, que consagra l'assistència social com a competència exclusiva de les comunitats que l'assumeixin en els seus estatuts. Malgrat això, des del 1988, quan l'IRPF va estrenar la casella *finalitats socials*, l'Estat ha distribuït directament els diners recaptats. Les tretze sentències que des d'aleshores ha rebut en contra del Tribunal Suprem i del Constitucional no s'han aplicat. De fet, el reial decret que el consell de ministres podria aprovar divendres és una nova maniobra per burlar aquesta jurisprudència.

Si els diners de l'IRPF van només a les entitats d'àmbit estatal, perillarà la feina de moltes de les catalanes

No cal ser gaire mal pensat per veure-hi, també, una manera de restar recursos a Catalunya, que sortirà especialment perjudicada per la inclusió de la condició que les entitats siguin d'àmbit estatal. Catalunya és una de les comunitats amb més entitats que només actuen al seu territori, sense la feina de les quals l'estat del benestar català, ja prou ajustat després d'uns anys de retallades, quedaria encara més coix. De les 142 entitats que l'any passat van rebre aquests ajuts, 61 –les que només actuen aquí– es quedarien ara sense uns recursos bàsics: aquest 2015 han rebut 12,8 milions d'euros (les altres 81 n'han rebut 18,3), tots destinats a programes (no a estructura). Si fins ara els ciutadans catalans han aportat a través de l'IRPF el 26% del total recaptat a Espanya, les entitats catalanes només han rebut el 14%, un percentatge que ara es reduiria dràsticament, cosa que augmentaria el dèficit fiscal català en l'àmbit socialment més sensible. Moltes entitats patirien per poder sobreviure, molts programes d'ajut serien suprimits. Estem davant d'una emergència gravíssima i d'un disbarat polític.

DE FIT A FIT

dietarivv

VICENÇ VILLATORO

24 DE SETEMBRE

Avui és perfectament imaginable una Catalunya independent

Per a molts ciutadans de Catalunya i també d'Espanya. Fa molt pocs mesos, no. Fins fa poc, per a molts catalans era una possibilitat més desitjada que imaginada. I per al conjunt espanyol era una cosa simplement impossible. La gran carregada contra la independència, des d'Espanya, era que resultava inimaginable, que no podia ser. Ara no; ara diuen que serà terrible, apocalíptica, devastadora. Perquè ja la veuen possible. És un canvi fonamental. Fins fa uns mesos, quan des de Catalunya proposàvem metàfores de parella mal avinguda per parlar del procés, no ens entenien: per a ells no hi havia dues coses, Catalunya i Espanya. N'hi havia una de sola. La independència no era un divorci, sinó una amputació. Una cosa que no tenia sentit, tallar-se una cama. Inimaginable. Ara ja en parlen com d'un divorci. Amb la mala llet, l'amenaça, l'orgull ferit amb què algunes persones afronten el seu procés de divorci, quan intenten evitar-lo no pas per la seducció sinó per la força. Quan diuen a l'altre: "No podràs viure sense mi". Que, traduït, no vol dir "Les coses t'aniran malament", sinó "Et faré la vida impossible". Sí? Per quant temps? Eternament?